

РЕШЕНИЕ

№ 788

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Иванов

Членове: Зорница Хайдукова
Валентин Бойкинов

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Иван Иванов Въззивно търговско дело № 20211001000862 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 263 604 от 3.06.2021 г., допълнено с решение № 265 124 от 29.07.2021 г. по гр. д. № 13 811/ 2017 г. на Софийския градски съд, гражданско отделение, I - 1 състав Национална агенция за приходите - гр. София е осъдена да заплати на „Фюнекс“ ЕООД- гр. Ловеч : 1) на основание чл. 59 от ЗЗД сумата 1 731 446.68 лева, представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване, ведно със законната лихва от деня на предявяването на исковата молба - 25.10.2017 г. до окончателното изплащане ; 2) на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата 238 561.61 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 17.06.2016г. до 25.10.2017 г., като за разликата до пълния предявен размер от 528 611.15 лева и за периода от 25.10.2014 г. до 17.06.2016 г. искът е отхвърлен като неоснователен.

Срещу решението, в неговата осъдителна част, е подадена въззивна жалба от Национална агенция за приходите - гр. София, в която не са посочени никакви конкретни оплаквания за нарушения, допуснати от първоинстанционния съд. В обстоятелствената част са изложени поддържаните и в първоинстанционното производство доводи, на които е основана защитната теза.

Молбата към съда е решението да бъде отменено в обжалваната част и бъде постановено друго решение, с което исковите претенции да бъдат отхвърлени.

Ответникът по въззивната жалба „Фюнекс“ ЕООД - гр. Ловеч я оспорва като неоснователна. Правилно съдът обсъдил всички доказателства по делото. След преценката им и фактическите констатации достигнал до правилния извод, че между страните е налице неоснователно имуществено разместване на блага.

Молбата към съда е да потвърди решението в обжалваната част.

Срещу решението, в неговата отхвърлителна част, е подадена въззивна жалба от „Фюнекс“ ЕООД - гр. Ловеч, в която се твърди, че е неправилно, като постановено при неправилно приложение на материалния и процесуалния закони и при условията на необоснованост.

Необоснован бил извода, че претендираната лихва за забава върху главницата следва да се присъди от датата на поканата до датата на подаване на исковата молба. Началният момент на забавата и съответно на дължимостта на мораторната лихва бил датата на извършване на превода - 31.01.2013 г. и от тази дата била дължима лихвата за забава. В конкретния случай претенцията била за тригодишен период, считано от датата на подаване на настоящата искова молба.

Молбата към съда е решението да бъде отменено в обжалваната част и бъде постановено друго решение, с което претенцията за законна лихва да бъде уважена изцяло.

Ответникът по въззивната жалба Национална агенция за приходите - гр. София не е изразил становище.

Софийският апелативен съд, търговско отделение, шести състав съобрази следното.

Въззивните жалби са процесуално допустими - подадени са в законоустановения срок от страни по делото, които имат интерес и право на обжалване на самостоятелни части от валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на въззивен контрол.

При обсъждането на тяхната основателност приема за установено следното.

В исковата молба ищецът „Фюнекс“ ЕООД - гр. Ловеч твърдял, че на 31.01.2013 г. „Банка Пиреос България“ АД превела от специалната банковата сметка на депозитаря С. Д. Г. сумата

- 3 -

1 731 446.68 лева към Национална агенция за приходите по силата на запорно съобщение във връзка с публични вземания на „Ружие“ АД.

Същата сума принадлежала на ищеца от реализация на вземането му от пристъпването към изпълнение по договор за особен залог от 28.05.2004г., с който била обезпечена престацията му по договор за цесия от 28.05.2004 г. в размер на 9 656 180 лева. Поради неизпълнение на задължението на цесионера заложникът кредитор пристъпил към изпълнение, като назначил за депозитар С. Д. Г..

Въпросната сума била неправилно преведена на агенцията, тъй като с определение № от 8.10.2015 г. Софийския апелативен съд бил отменен запора на специалната банкова сметка и сумата следвало да бъде възстановена отново по специалната сметка на депозитаря, която да я преведе на „Фюнекс“ ЕООД.

С вписването на пристъпване към изпълнение заложеното имущество преминавало в разпореждане на заложникът кредитор, а в случая това бил само ищеца, поради което разпределение по чл.39, ал.7 от ЗОЗ не можело да бъде извършено. Затова към датата на превода събраните средства от пристъпването към изпълнение на заложеното имущество принадлежали на ищеца и следвало да му бъдат преведени от депозитаря.

С искане за прихващане или възстановяване от 17.06.2016 г. ищецът поканил ответника да му възстанови сумата, ведно със законната лихва за забава, но получил изричен отказ на 15.07.2016 г.

Молбата към съда била да осъди ответника да му заплати: на основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД сумата 1 731 446.68 лева, като получена без правно основание, ведно със законната лихва от датата на подаването на исковата молба до окончателното изплащане ; на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата 238 561.61 лева, представляваща законната лихва върху главницата от датата на поканата - 17.06.2016 г. до датата на подаване на исковата молба - 25.10.2017 г.

Ответникът Национална агенция за приходите - гр. София в писмения отговор оспорил исковете като неоснователни.

Договорът за особен залог от 28.05.2004 г. бил недействителен, тъй като „бъдещи парични наличности по банкови сметки“ не фигурирало като възможен предмет на особен залог в чл. 4, ал. 1 от ЗОЗ, още повече защото предмет на банкова сметка бил вземане на клиента на банката от банката, което означавало, че не може парични наличности да бъдат предмет на договор за банкова сметка.

След пристъпването към изпълнение с постъпилите по специалната банкова сметка на депозитаря суми можело да се разпорежда единствено

депозитарят. В случая изпълнението върху тази банкова сметка било осъществено преди събраната по сметката сума, да е постъпила в патримониума на заложникът кредитор, т. е. преди да е било извършено разпределението.

Неоснователно било твърдението, че е налице вписване на изпълнение към заложеното имущество по реда на чл. 32, ал. 3 от ЗОЗ, тъй като не били представени доказателства за

вписването на заявлението до ЦРОЗ за пристъпване към изпълнение. Дори да били налице основание за пристъпване към изпълнение, съгласно чл. 32, ал. 3 от ЗОЗ с вписването към изпълнение заложеното имущество преминава в разпореждане на зложния кредитор, а в конкретния случай не било налице имущество, защото парите в брой не били имущество в юридическия смисъл на термина, а средство за разплащане с определена стойност. Ищецът не представял доказателства от къде произлиза претендираната сума и по какъв начин е била преведена в сметката на депозитаря.

Не било налице фактическия състав на неоснователното обогатяване, тъй като ответникът не бил получил нищо с, което да се е обогатил, защото процесната сума първоначално била преведена по неговата сметка, а впоследствие била преведена по сметката на „Ружие“ АД. Молбата към съда била да отхвърли исковете като неоснователни.

Установените от доказателствата факти, които са релевантни за настоящия спор, са следните.

С договор за цесия, сключен на 28.05.2004 г. в гр. София, „Фюнекс“ ЕООД прехвърлило на „Ружие“ АД част от своето вземане към „Елпин трейд интернешънъл“ АД (н.) в размер на 10 000 000 лева, произтичащо от договор за цесия, сключен на 10.05.2004 г. между „Кингстън ентърпрайсиз“ и „Фюнекс“ ЕООД. Вземането било прехвърлено за сумата 9 656 180 лева, която цесионерът заявил, че ще заплати изцяло в десетдневен срок от подписването на договора.

С договор за особен залог, сключен на 28.05.2004 г. в гр. София, залогодателят „Ружие“ АД учредил в полза на зложния кредитор „Фюнекс“ ЕООД, за обезпечаване на ценовата му престация по договора за цесия от 28.05.2004 г., залог върху бъдещи парични наличности по всички банкови сметки.

Със заявление за вписване на договор за особен залог с нотариална заверка на подписа на залогодателя от 2.06.2004 г., удостоверен от нотариуса М. П., договора бил вписан в Централния регистър на от особените залози под № 2004060301209. Според извлечението от ЦРОЗ към 12.05.2014 г. е било извършено подновяване на вписването въз основа на разпореждане № 2014051200722.

- 5 -

С решение от 7.04.2005 г. по гр. д. № 20/ 2005 г. на Софийския градски съд, гражданско отделение, 1 състав, *влязло в сила на 31.05.2007г.*,

е отхвърлен като неоснователен иска с правно основание чл. 49 от ЗЗД, предявен от „Фюнекс“ ЕООД против „Булбанк“ АД за заплащане на сумата 1 729 440 лева, а по предявения от същото дружество евентуален иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД

„Булбанк“ АД е осъдена да преведе сумата 1 729 440 лева от разплащателната сметка на „Ружие“ АД по банковата сметка, посочена от депозитар С. Д. Г., в съгласие за незабавно инкасо от 23.06.2004 г., ведно със законната лихва от 14.03.2005 г. до окончателното ѝ изплащане.

С определение от 25.11.2008 г. по гр.д. № 1015/ 2007 г. на Софийския апелативен съд, търговско отделение, 3 състав е допуснато обезпечение на предявения от Министъра на финансите на Републиката иск по чл. 180, ал. 2 от ДОПК (отм.), за обявяване на недействителен спрямо Държавата на договора за особен залог от 28.05.2004 г., сключен между „Ружие“ АД и „Фюнекс“ ЕООД, чрез налагане на запор върху специалната банковата сметка, разкрита от депозитаря С. Д. Г. в „Банка Пиреос България“ АД, IBAN: BG***.

С решение от 20.07.2006 г. по гр. д. № 489/ 2005 г. на Софийския градски съд, търговско отделение, VI - 2 състав, *влязло в сила на 26.07.2010г.*, по иска с правно основание чл. 180, ал. 2 от ДОПК (отм.), предявен от Министъра на финансите на Републиката, договора за особен залог от 28.05.2004 г., сключен между „Ружие“ АД и „Фюнекс“ ЕООД, е обявен за недействителен спрямо Държавата.

С решение № 3683/ 30.05.2013 г. по адм. д. № 4023/2012 г. на Административен съд - София град, *влязло в сила на 25.03.2014 г., ревизионен акт № 2000802366 от 10.07.2008 г. е отменен.*

С решение № 19 от 5.03.2015 г. по т. д. № 3442/ 2014 г. на ВКС, I т.о. на основание чл. 303 от ГПК е отменено влязлото в сила решение от 20.07.2006 г. по гр. д. № 489/ 2005 г. на Софийския градски съд, търговско отделение, VI - 2 състав и делото е върнато на Софийския апелативен съд за ново разглеждане от друг състав.

С определение от 11.05.2015 г. по т. д. № 900/ 2015 г. на Софийския апелативен съд, търговско отделение, 11 състав е обезсилено решението от 20.07.2006 г. по гр. д. № 489/ 2005 г. на Софийския градски съд, търговско отделение, VI - 2 състав и на основание чл. 32 от ГПК (отм.) производството по делото е прекратено поради оттегляне на иска.

С определение № 2756 от 18.10.2015 г. по т. д. № 900/ 2015 г. на Софийския апелативен съд, търговско отделение, 11 състав е отменено на основание чл. 402 от ГПК обезпечението, допуснато с определение от

25.11.2008 г. по гр.д. № 1015/ 2007 г. на Софийския апелативен съд, търговско отделение, 3 състав.

Със запорно съобщение по чл. 202 ал. 1 от ДОПК с вх.№ ДП 26 036/ 13.08.2010 г. на „Банка Пиреос България“ АД, ТД на НАП гр. София - офис „Център“ уведомило банката, че във връзка с публично задължение в общ размер 9 461 409.60 лева, установено с ревизионен акт № 2000802366/ 10.07.2008 г. на ТД на НАП гр. София, с постановление № 517/ 10.08.2010г. на главния публичен изпълнител на ТД на НАП гр. София, на основание чл. 195, ал.1 от ДОПК на С. Д. Г., в качеството ѝ на депозитар на „Ружие“ АД, е наложен запор върху

налични и постъпващи суми по банкова сметка № BG***, открита от депозитар С. Д. Г..

С разпореждане за изпълнение на запорно съобщение вх. № ДП - 27 549/ 26.08.2010 г. на „Банка Пиреос България“ АД, във връзка с публично задължение на „Ружие“ АД публичният изпълнител на ТД на НАП гр. София разпоредил на банката да прехвърли незабавно наличните към датата и часа на постановяване на запора, както и последващо постъпващите по сметката на длъжника суми по сметката на Национална агенция за приходите в „СИБ“ АД.

С разпореждане от 6.02.2013 г. по изп.д. № 2252/2010 г. на ТД на НАП гр. София, образувано срещу „Ружие“ АД, публичният изпълнител разпоредил постъпилата на 31.01.2013 г. от „Банка Пиреос България“ АД по сметката за принудително събиране на вземания сума 1 731 446.68 лева, съставляваща главница по ДДС по ревизионен акт № 2000802366 от 10.07.2008 г. да бъде разпределена по сметка на ТД на НАП гр. София.

С акт за прихващане или възстановяване № 1430636/ 9.06.2014 г. на ТД на НАП гр. София поради отмяната на ревизионен акт № 2000802366 от 10.07.2008 г. е прието, че сумата 1 731 446.68 лева е недължимо платена и подлежи на възстановяване. След извършеното прихващане със сумата 386 247.20 лева - изискуеми задължения за данъци, е постановено остатъка от 1 249 218.78 лева, заедно със законната лихва да бъде възстановен на „Ружие“ АД по посочената от него сметка в „Обединена българска банка“ АД.

С акт за прихващане или възстановяване № П- 22220416114297-004-001/ 15.07.2016 г., издаден от В. Т. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП гр. София, по заявеното на основание чл. 129 от ДОПК искане на „Фюнекс“ ЕООД е отказано възстановяването на сумата 1 731 446.68 лева и лихви в размер на 1 390 867.18 лева. Актът е влязъл в сила на 11.07.2017 г.

При тези факти правните изводи са следните.

- 7 -

Осъществяването на фактическия състав на чл. 55, ал.1, пр. 1 от ЗЗД, която разпоредба ищецът е посочил като основание на исковата претенция, предполага предаване, съответно получаване, на нещо при начална липса на основание - когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго.

Изложението на фактите в молбата обосновава извода, че тази правна квалификация е неправилна поради следното.

Ищецът извежда своето право от качеството си на кредитор, вписал особен залог върху вземания, по смисъла на чл. 4, т. 3 от Закона за особените залози, на свой длъжник -

търговско дружество и пристъпил към изпълнение върху заложеното имущество.

Оспорването на това му качество от ответника, основано на твърдения за недействителност на особения залог, защото е с невъзможен предмет и недоказаност на факта на вписването на особения залог, е неоснователно.

Заложеното имущество, което е предмет на договора за особен залог, е „парични наличности по всички банкови сметки“. Така формулирано, това имущество несъмнено *има правната характеристика на вземане срещу банки*, което залогодателят е имал към деня на сключването на договора или ще има в един бъдещ момент и затова тази уговорка не е нищожна на основание чл. 26, ал.2, пр. 1 от ЗЗД, тъй като не противоречи на разпоредбите на чл. 4, т. 3 и на чл. 5, ал. 1 от ЗОЗ.

Вписването на 14.06.2004 г. на пристъпване към изпълнение се установява от приложеното на л.16 от делото заявление - образец № 5 с вх. № 2004061400220, съдържащо информацията за подлежащите на вписване обстоятелства по чл. 13 от Правилника за устройството и дейността на Централния регистър на особените залози към Министерството на правосъдието (обн., ДВ, бр. 27 от 1.04.1997 г.).

В хипотезата на чл. 55, ал.1, пр.1 от ЗЗД подлежи на връщане даденото/полученото без основание, а това задължително предполага наличието на някакви взаимоотношения между страните по кондикционния иск, от които произтича разместването на имущество от патримониума на лицето, което го е дало в патримониума на лицето, което го е получило. В конкретния случай наличието на такива взаимоотношения нито се твърди, нито е установено от доказателствата. Според твърденията в молбата превода на паричната сума по сметката на агенцията е бил извършен във връзка с реализирането на отговорността за заплащане на публични задължения в рамките на административно правоотношение между ответника и трето за настоящия спор лице - залогодателят по

предметния договор за особен залог. Ищецът и същото трето лице са страни по търговско правоотношение, което няма никаква връзка с посоченото административно правоотношение и е ясно, че в качеството си на заложен кредитор ищецът не е дал нищо на ответника, за да иска връщането му на посоченото основание.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че правната квалификация на иска е по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД и в тежест на ищеца е да докаже, че ответникът се е обогатил без основание за негова сметка и затова е длъжен да му върне сумата, с която се е обогатил, до размера на обедняването.

Според твърденията в молбата ответникът се обогатил неоснователно със сумата - предмет на исковата претенция, тъй като знаел, че тя принадлежи на ищеца, но въпреки това след отмяната на обезпечителната мярка не я възстановил по специалната сметка на депозитаря. По този начин ищецът, в качеството си на пристъпил към изпълнение заложен кредитор, обеднял до размер на същата сума, тъй като с непревеждането ѝ по откритата на името на

депозитаря специална сметка в банка по чл. 39, ал. 5 от ЗОЗ била осуетена възможността да се удовлетвори по реда на чл. 44а от същия закон.

В хипотезата на субсидиарния иск обедняването несъмнено следва да се разбира като намаляване по какъвто и да било начин на имуществото на ищеца, като в съответствие с разясненията в Постановление № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1/1979 г. на Пленума на Върховния съд трябва да се изясни дали това обедняване и обогатяването на ответника произтичат от един общ факт или от обща група факти.

От събраните доказателства по делото не се установява осъществяването на така очертания фактически състав на правната норма.

На първо място липсва обедняване на ищеца, тъй като нито към 31.03.2013 г. - деня, в който от специалната сметка на депозитаря претендираната с молбата сума е била преведена по сметката на ответника, нито към 17.06.2016 г. - деня на подаването на искането към ответника за възстановяването ѝ на ищеца, последната е била част от неговото имущество.

Производството по чл. 32 и сл. от ЗОЗ е специално производство за извънсъдебно удовлетворяване на заложния кредитор, различно от индивидуалното принудително изпълнително производство по ГПК и от универсалното принудително производство по несъстоятелност по ТЗ. В това производство пристъпилият към изпълнение заложен кредитор с първи по ред залог е поставен в привилегировано положение спрямо конкуриращите с него присъединени кредитори - заложеното имущество преминава в негово разпореждане, той има право да вземе мерки за запазването му, да го управлява и да го продаде, както и да предприеме

- 9 -

предвидените в закона мерки за принуда, когато залогодателят не окаже необходимото съдействие за изпълнение върху заложеното имущество или за запазването му. Когато в негова полза е заложено парично вземане, то се счита възложено за събиране с вписването на пристъпване към изпълнение.

Всички тези права, обаче не го правят собственик на заложеното имущество преди влизане в сила на разпределението, което трябва да извърши депозитаря по реда на чл. 41 от ЗОЗ. Затова е несъстоятелна тезата на ищеца, че в случая единствено той е заложен кредитор и само той „фигурира в т.нар. окончателен списък по чл. 39, ал. 4 от ЗОЗ, поради което разпределение по смисъла на чл. 39, ал. 7 от ЗОЗ не може да бъде извършено“.

Преди всичко в кориците на делото няма окончателен списък по чл. 39, ал. 4 от ЗОЗ, в който да е посочен единствено ищеца, а и с оглед изяснената фактическа обстановка на спора може обосновано да се приеме, че такъв списък изобщо не е бил съставян. Този факт е от съществено значение за спора, тъй като неговото изготвяне и съобщаването му на залогодателя, на длъжника и на включените в списъка лица, е задължителен елемент от

процедурата по изпълнение върху заложеното имущество, уредена в Глава седма от специалния закон. Значението на това процесуално действие се свързва с *определянето на кръга от лицата, имащи права върху заложеното имущество, както и размера и привилегията на всяко вземане*. Затова и законът не предвижда изключение, което да освобождава депозитаря от задължението да изготви окончателен списък в случай, че зложният кредитор е само един. От друга страна правната логика не позволява да се приеме, че липсата в този списък (в случай, че е бил изготвен) на други лица, освен ищеца, е пречка за извършване на разпределение по чл. 41 от ЗОЗ - тълкуване на цитираната норма в този смисъл е *contra legem*, защото правните последици от изпълнението - удовлетворяването на зложния кредитор, настъпват с влизането в сила на извършеното от депозитаря разпределение.

Важно е да се посочи и това, че към деня на предявяването на настоящия иск заложеното вземане е било отново в патримониума на залогодателя и за ищеца не са съществували пречки да предприеме нужните действия за да реализира своето зложно право.

Не е налице и другия елемент от фактическия състав на приложимата правна норма - обогатяване на ответника, тъй като както към деня на завеждането на иска, така и към 17.06.2016 г. - деня на подаването от ищеца на искането за възстановяване на претендираната с молбата сума, последната не е част от неговото имущество.

Тя е била налична по сметката на агенцията от 30.01.2013 г., когато е била преведена от специалната сметка на депозитаря, до 9.06.2014 г.- деня, в който след отмяната на ревизионния акт и извършване на прихващане с изискуеми задължения за данъци на залогодателя, остатък от 1 249 218.78 лева е бил възстановен на последния по посочената от него сметка. Разликата до пълния размер на претендираното вземане ответникът правомерно е прихванал за дължими от залогодателя публични задължения, поради което задържането ѝ в неговия патримониум не може да бъде възприемано като действие, с което последният се е обогатил неоснователно.

Крайният извод от изложените съждения е, че не са налице предпоставките, при които ищецът може да реализира отговорността на ответника за това, че се е обогатил неоснователно за негова сметка, поради които иска с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Отхвърлянето на главния иск обуславя неоснователност и на претенцията по акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ГПК.

Поради несъвпадането на крайните изводи на настоящия състав на въззивната инстанция с тези на първостепенния съд, решението следва да бъде отменено в частите, с които ответникът е бил осъден да заплати, както следва : на основание чл. 59 от ЗЗД сумата 1 731 446.68 лева, представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване, ведно със законната лихва от деня на предявяването на исковата молба - 25.10.2017 г. до

окончателното изплащане и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата 238 561.61 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 17.06.2016г. до 25.10.2017 г., вместо което да бъде постановено друго решение, с което : искът с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД за сумата 1 731 446.68 лева, представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване, ведно със законната лихва от деня на предявяването на исковата молба - 25.10.2017 г. до окончателното изплащане, да бъде отхвърлен изцяло, като неоснователен и недоказан ; искът с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата 238 561.61 лева, представляваща лихва за забава върху главницата от 1 731 446.68 лева за периода от 17.06.2016 г. до 25.10.2017 г., да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. В останалата част решението да бъде потвърдено.

Решението следва да бъде отменено и в частта за разноските. С оглед крайния изход на спора на ответника следва да бъде присъдена сумата 350 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК за процесуално представителство в първоинстанционното производство.

- 11 -

Ответникът следва да заплати на ищеца разноските, направени във въззивното производство в общ размер 39 810.17 лева, в която сума са включени 39 460.17 лева - държавна такса и 350 лева юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК.

По изложените съображения Софийският апелативен съд, търговско отделение, шести състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 263 604 от 3.06.2021 г., допълнено с решение № 265 124 от 29.07.2021 г. по гр. д. № 13 811/ 2017 г. на Софийския градски съд, гражданско отделение, I - I състав *в частта, с която* Национална агенция за приходите - гр. София е осъдена да заплати на „Фюнекс“ ЕООД- гр. София на основание чл. 59 от ЗЗД сумата 1 731 446.68 лева, представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване, ведно със законната лихва от деня на предявяването на исковата молба - 25.10.2017 г. до окончателното изплащане, вместо което ПОСТАНОВИ

ОТХВЪРЛЯ *иска с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД*, предявен от „Фюнекс“ ЕООД - гр. София срещу Национална агенция за приходите - гр. София *за сумата 1 731 446.68 лева*, представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване, ведно със законната лихва от деня на предявяването на исковата молба - 25.10.2017 г. до окончателното изплащане, като неоснователен и недоказан.

ОТМЕНЯ решение № 263 604 от 3.06.2021 г., допълнено с решение № 265 124 от 29.07.2021 г. по гр. д. № 13 811/ 2017 г. на Софийския градски съд, гражданско отделение, I - 1 състав *в частта, с която* Национална агенция за приходите - гр. София е осъдена да заплати на „Фюнекс“ ЕООД - гр. София на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата 238 561.61 лева, представляваща лихва за забава върху главница от 1 731 446.68 лева за периода от 17.06.2016г. до 25.10.2017 г., вместо което ПОСТАНОВИ

ОТХВЪРЛЯ *иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД*, предявен от „Фюнекс“ ЕООД - гр. София срещу Национална агенция за приходите - гр. София *за сумата 238 561.61 лева*, представляваща лихва за забава върху главница от 1 731 446.68 лева за периода от 17.06.2016 г. до 25.10.2017 г., като неоснователен и недоказан.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

ОТМЕНЯ решението в частта за разноските, вместо което ПОСТАНОВИ

ОСЪЖДА „Фюнекс“ ЕООД - гр. София, ул. „Малашевска“ № 1, с ЕИК 128570377 да заплати на Национална агенция за приходите - гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 52 *на основание чл. 78, ал. 3, във връзка с ал. 8 от ГПК* сумата 350 (триста и петдесет) лева, представляваща разноси, направени в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА „Фюнекс“ ЕООД - гр. София, ул. „Малашевска“ № 1, с ЕИК 128570377 да заплати на Национална агенция за приходите - гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 52 *на основание чл. 78, ал. 3, във връзка с ал. 8 от ГПК* сумата 350 (триста и петдесет) лева, представляваща разноси, направени пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____